

Siska Goeminne – Alain Verster

IK ZIE JOU, ZIE JIJ MIJ?

Soms sta je stil
op een plein in de stad
en dan zie je plots
alles.

Hoe de zon in gekke vlekken over het plein valt.
Hoe de huizen eigenlijk scheef staan.
En dat de duiven hoger wonen,
op het dak en in de takken.

En vooral ook dat zoveel mensen komen en gaan,
dat weinigen stilstaan.

De oude mevrouw komt elke dag.
Ze streelt met één hand het hout
van de bank waarop ze zit.
Het is nog vroeg,
maar het hout is al warm en glad.
Ze kijkt naar de hond, ze ziet hem niet echt.
Ze denkt aan een boterham met speculaas,
aan hoe lekker dat is,
ze knikt heel even, ze heeft er al zin in.
Bloem en bruine suiker,
gember en kaneel en ...
Dan hoort ze gezoem.
Een liedje komt langs als een bries in de zomer.

Op stap in de zon denkt de man aan zijn tanden
die hij zo graag poetst,
alleen voor de spiegel.
Hij denkt aan het dansje dat hij elke dag doet
tijdens het poetsen,
hij moet erom lachen.
Sneller stapt hij,
en zachtjes zingt hij zijn tandenpoetslied.
Roetsj roetsj roetsj, klinkt het alsj je poetst.
In de glazen van zijn bril blikkert vrolijk het licht,
in zijn jas zit Colgate – witte tanden zijn belangrijk.
Hij lacht ze bloot in het raam van een café,
de gordijnen zijn nog dicht.
Plots – de blaf van een hond –,
het doet zeer in zijn hoofd.
Een jongen kijkt om, net als hij.

De jongen staat stil bij de fontein,
tast in de zak van zijn broek
en gooit met een zwaai een cent in het water.
Hij kijkt hoe het water zich sneller dan een snik weer sluit.
Even nog ziet hij de kringen eromheen,
de cirkels die deinen en verdwijnen tot het lijkt
of zijn cent en zijn wens er nooit zijn geweest.
Hij heeft altijd gedroomd van zo'n hond,
van zijn moeder mag hij er geen.
Zijn schouders schokken.
Hij moet gaan nu – 't is tijd,
in de verte rinkelt de bel al.

De hond kijkt van de man met de tanden
naar de oude mevrouw.

Hij was nog een pup
toen ze hem vond.

Ze lieten hem achter op het plein,
hij weet niet waarom.

Al wat hij nog weet,
is hoe de mevrouw naar hem keek.

Haar gezicht in duizenden rimpels,
haar stem:

lieten ze je achter, kleintje? Ben je alleen?

Dan ben jij als ik,
kom maar hier, kom bij mij.

Hij hijgt een beetje,
zoals honden dat doen.

VERMIST

MISSING CHILD
LIVING IN THE CITY OF NEW YORK
SEARCHED BY THE POLICE DEPARTMENT
AND THE NEW YORK STATE POLICE
ON OCTOBER 10, 1914
AND NOT FOUND
IF YOU KNOW THE WHEREABOUTS
OF THIS CHILD PLEASE CONTACT
THE POLICE DEPARTMENT
OR THE NEW YORK STATE POLICE
AT ONCE

Midden op het plein staat de fontein.
Zij zorgt voor het geluid.
Voor het langzame druppen
aan de randen van steen,
voor het stromen en klateren van water.
Zij is de klank van het plein.
Eeuwenoud is de fontein.

In de bak van een fiets slaapt het kindje,
zoals alleen kindjes dat kunnen.
De benen gekruld als de pootjes van een poes,
het hoofd scheef, het mondje open.
Ver weg is het kindje,
waar zou ze van dromen?

Fragment uit Siska Goeminne, *Ik zie jou, zie jij mij?*, De
Eenhoorn, 2015.

Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve
doeleinden en niet verder worden verspreid.